

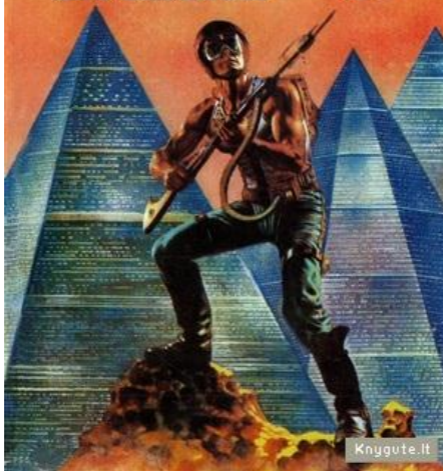

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

30

Harry Harrison

PLIENINĖ ŽIURKĖ 3

Harry Harrison PLIENINĖ ŽIURKĖ 3

Mokslinis fantastinis romanas ir apsakymai

Stulbinantys Džeimso Bolivaro
diGrizo, šauniausio Specialiojo
Korpuso agento, nuotyčiai
egzotiškoje Paraiso-Akės
planetoje.

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
30 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Harry Harrison

THE STAINLESS STEEL RAT FOR PRESIDENT
London, Orbit, 1987

Viršelis dailininko Audrio Šimakausko

Copyright © by Harry Harrison, 1982

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1995

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Turiny

NUSIKALTIMAS

JEIGU

GALUTINĖ STOTELĖ

PLIENINĖ ŽIURKE - Į PREZIDENTUS!

NUSIKALTIMAS

Pirmasis plaktuko smūgis sudrebino duris, nuo antrojo plonos lentelės ėmė gausti lyg būgnas. Benediktas Vernalas atlapojo duris ir įbedė pistoletą žmogui į pilvą, plaktukui dar nespėjus nusileisti trečiąjį kartą.

- Nešdinkis iš čia! Nešdinkis tuojau pat! - suriko jis šaižiau, nei pats norėjo.

- Nebūk kvailys, - ramiai pratarė antstolis, žengtelėdamas į šalį, kad Benediktas pamatytų du policininkus, stovėjusius jam už nugaros. - Aš esu teismo antstolis ir vykdu savo pareigą. Jeigu tu mane nušausi, tiedviem įsakyta užmušti tave ir visus, ką ras tavo bute. Būk protingas žmogus. Tai ne pirmas toks atvejis. Įstatymai šitai numato.

Vienas policininkas kilstelėjo automato vamzdį ir ironiškai šypsodamasis spragtelėjo užraktu. Pistoletą laikanti Benedikto ranka pamažu nusviro žemyn.

- Šitaip kur kas geriau, - pagyrė antstolis ir trečią kartą stuktelėjo plaktuku, tvirtai prikaldamas prie durų skelbimą.

- Nuplėšk nuo mano durų šį bjaurų popiergalių, - dusdamas iš pykčio suriaumojo Benedik-

tas.

- Benediktai Vernalai, - antstolis pasitaisė ant nosies akinius ir pradėjo ritmingai skaityti ką tik prikaltąjį skelbimą. - Jums pranešama, jog pagal 1999 metų Nusikalstamo Gimstamumo Aktą jūs esate kaltas dėl neteisėto vaiko gimimo. Todėl skelbiame jus atsidūrus už įstatymo ribų. Nuo šiol valstybė nebegins jūsų nuo prievartos.

- Jūs suteikiate teisę kokiam nors pamišėliui mane nužudyti... koks gi čia žvėriškas įstatymas?

Antstolis nusiėmė akinius ir šaltai pažvelgė į Benediktą.

- Misteri Vernalai, - pasakė jis, - jūs turite vyriškai atsakyti už savo veiksmų pasekmes. Ar jūsų namuose gimė neteisėtas vaikas, ar ne?

- Neteisėtas vaikas - ne! Bejėgė būtybė...

- Ar jūs jau turėjote įstatymo leidžiamą maksimumą - du vaikus?

- Taip, mes turėjome du vaikus, bet tai ne-reiš...

- Jūs nepaklausėte Metinės gimstamumo kontrolės klinikos patarimo, atsisakėte jos paslaugų. Jūs išvijote Valstybinio gyventojų skaičiaus problemų departamento pareigūną Jūs

atsisakėte Abortų klinikos paslaugų...

- Žmogžudžiai!

- ...atstūmėte Šeimos planavimo tarybos mėginimus jums padėti. Praėjo šeši įstatymo nurodytieji mėnesiai, o jūs nesiėmėte jokių priemonių. Jūs gavote tris įspėjimus ir visus tris ignoravote. Jūsų šeimoje vis dar tebėra vienu vartotoju daugiau, negu leidžiama įstatymo. Todėl man įsakyta pritvirtinti ant jūsų durų šį skelbimą. Dabar jūs pats už viską atsakingas, misteri Vernalai, ir vienintelis šios istorijos kaltininkas ir esate jūs.

- O man rodos, kad čia kaltas tas niekšiškas įstatymas.

- Visgi tai yra mūsų šalies įstatymas, - atsakė antstolis ir kariškai pasitempė. - Nei jūs, nei aš neturime teisės jam prieštarauti. - Jis išsitraukė iš kišenės švilpuką ir pakėlė jį prie lūpų. - Misteri Vernalai, mano pareiga yra jums priminti, jog netgi dabar jūs turite galimybę išvengti liūdnų pasekmių, jeigu tik sutiksite pasinaudoti Marinimo klinikos paslaugomis.

- Nešdinkis velniop!

- Štai kaip! Mane jau ne sykį siuntė tenai. - Jis priglaudė prie lūpų švilpuką ir šaižiai sušvilpė. Benediktui užtrenkiant duris, antstolio

veidu nuslinko kreivas šypsnyš.

Kuomet miniai kelią užstojusieji policininkai pasitraukė į šalį, žemutinėje laiptų aikštelėje nuaidėjo žvėriškas riaumojimas. Besistumdantių vyrų gauja užtvindė laiptus ir, be paliovos kumščiuodamiesi, jie visu būriu siūbtelėjo viršun. Vienas jų mažumėlę išsiveržė iš baubiančios krūvos, tačiau jam ant galvos nukrito kažkurio persekiotojo kumštis, pirmaujantysis pargriuvo, o kiti sutrypė jį. Minia, plūsdamasi ir šūkaudama, pamažu kilo laiptais aukštyn. Ir tuomet, kai geidžiamasis tikslas jau buvo beveik pasiektas, atėjo lemiamas momentas. Vienas lenktynių lyderis suklypo, pargriaudamas dar du kitus, o tada iš minios vidurio iššoko riebus neūžauga ir taip smarkiai tėškėsi į duris, jog jo rankoje suspaustas šratinukas pradūrė skelbimo popierių ir giliai susmigo į medį.

- Savanoris išrinktas! - riktelėjo antstolis, ir policininkai, sustoję petys į petį, ėmė stumti žemyn pralaimėjusiųjų būrį. Vienas aikštelėje gulėjęs sužeistasis kilstelėjo galvą. Jam iš burnos bėgo seilės, jis kramsnojo seno kilimo

skiautele. Du baltai chalatais vilkintys sanitarai buvo pasiruošę. Vienas jų vikriais įgudusiais judesiais įsmeigė vyrui kaklan švirksną, kita ranka išvyniodamas neštuvus.

Tuo metu neūžauga, atidžiai stebimas antstolio, kruopščiai įrašė savo vardą reikiamam skelbimo grafon, paskui rūpestingai įsikišo šratinuką į kišenę.

- Man malonu pasveikinti jus tapus savanoriu, jūs kviečiamas atlikti savo visuomeninę pareigą, mister... - antstolis pasilenkė į priekį, link durų, ir trumparegiškai prisimerkė, - mister Mortimerai, - galiausiai ištarė jis.

- Mortimeras - tai ne pavardė, o vardas, - švelniai pataisė jį žmogus ir, išsitraukęs iš išsipūtusios kišenės nosinę, nusišluostė kaktą.

- Labai teisingai, sere, jūsų noras nuslėpti pavardę visiškai suprantamas, ir tai yra įstatymiškai patvirtinta kiekvieno savanorio teisė. Ar jums žinomos kitos taisyklės?

- Taip, žinomos. 1999 metų 46-asis Nusikaltamo Gimstamumo Akto paragrafas, 14-asis punktas apie savanorių išrinkimą. Pirma, šią savanorio užduotį aš turiu įvykdyti per vieną parą. Antra, per tą laiką man negalima pažeisti kitų visuomenės narių saugumą garantuo-

jančių įstatymų, o jeigu tai įvyktų, aš privalėsiu atsakyti už savo veiksmus baudžiamąja tvarka.

- Puiku, sere. Ar tai viskas?

Mortimeras rūpestingai sulankstė nosinę ir įsikišo ją išsipūtusiom kišenėn.

- Ir trečia, - pasakė jis, glostydamasis kišenę, - jeigu man pavyks nužudyti pasmerktąjį, aš nebūsiu traukiamas baudžiamojon atsakomybėn.

- Absoliučiai teisingai, - antstolis gaivos linktelėjimu parodė į didžiulį lagaminą. Policininkas atvožė jo dangtį. - Dabar ateikite čia ir išsirinkite tai, kas jums atrodo reikalinga. - Jie abu žvilgtelėjo į lagaminą, kimšte prikimštą mirties instrumentų. - Manau, jog supratote, kad šios paros metu jūs rizikuojate ir savo gyvybe. Ar žinote, kad tuo atveju, jeigu per tą laiką pats būsite nužudytas arba sužeistas, jūsų įstatymas taip pat negins?

- Nelaikykite manęs kvailiu, - atkirto Mortimeras, paskui dūrė pirštu į lagaminą. - Noriu pasiimti vieną rankinę granatą.

- Tai uždrausta, - griežtai atsakė antstolis, įžeistas grubaus Mortimero tono. Netgi tokius klausimus galima aptarti taktiškai. - Bombos

bei rankinės granatos naudojamos tiktai atviroje vietovėje, kur jos negali pakenkti nekaltiems žmonėms. Gyvenamajame name tai neįmanoma. Jūs galite išsirinkti bet kurį kitą artilerijos veikimo ginklą.

Mortimeras nervingai spragtelėjo pirštais, palenkė galvą ir sustingo, tarsi besimelsdamas. Jo žvilgsnis buvo įsmeigtas į lagamino turinį - rankiniai kulkosvaidžiai, granatos, automatiniai pistoletai, peiliai, kastetai, rūgštis ampulės, botagai, skustuvai, stiklo šukės, užnuodytos strėlės, kuokos, dygliuoti vėzdai, ašarinių bei dusinančiųjų dujų bombos.

- Kiek aš galiu pasiimti? - paklausė jis.

- Viską, ko jums reikia. Tik neužmirškite, jog paskui turėsite atsiskaityti už ginklus.

- Tuomet aš imu Reislingo pistoletą-kulkosvaidį bei penketą apkabų po dvidešimt užtaisų, komandos kinžalą dantytais ašmenimis ir keletą ašarinių dujų granatų.

Antstolis vikriai pasižymėjo suminėtuosius daiktus savo lape.

- Viskas? - paklausė jis.

Mortimeras linktelėjo, paėmė iš antstolio sąrašą ir neskaitydamas pasirašė po juo. Paskui, persimetęs per petį pistoleto-kulkosvaidžio

diržą, ėmė kimštis į kišenes šovinius bei granatas.

- Taigi jūs turite dvidešimt keturias valandas, - pasakė antstolis, pažvelgęs į rankinį laikrodį ir užpildydamas dar vieną žiniaraščio grafą. - Jūsų laikas baigsis rytoj 17:45.

- Benai, prašau, pasitrauk nuo durų, - sušnibždėjo Marija.

- Tyliau! - šnipštelėjo Benediktas, prispaudęs prie durų ausį. - Aš noriu žinoti, apie ką jie šnekasi. - Jo veidas įsitempė - jis stengėsi išgirsti prislopintus žodžius. - Nieko nesuprantu, - galų gale pratarė jis, nusigrįždamas nuo durų. - Beje, tai nelabai svarbu. Aš žinau, ką jie ketina daryti...

- Jie nori tave nužudyti, - pasakė Marija plonu jaunos mergaitės balsu. Kūdikis ant jos rankų pravirko, ir moteris prispaudė jį prie krūtinės.

- Marija, prašau, eik į vonią, kaip buvome susitarę. Ten yra tavo lova, vanduo, maistas, nėra langų, ir tau negrės joks pavojus. Padaryk tai dėl manęs, kad būčiau dėl judviejų ramus.

- Tuomet tu liksi čia visiškai vienas.

Benediktas atlošė siaurus pečius ir tvirčiau suspaudė revolverio rankeną.

- Mano vieta yra čia, priekyje. Aš privalau apginti savo šeimą. Ši tiesa sena kaip pasaulis.

- Šeima, - sušnibždėjo Marija ir nerimastingai apsidairė. - Kažin, kaip ten laikosi Metjus ir Agnesa?

- Pas tavo motiną jie saugūs. Ji pažadėjo rūpintis jais tol, kol mes atvažiuosim. Tu dar turi laiko išvažiuoti tenai. Kaip aš šito norėčiau!

- Tai neįmanoma. Aš privalau būti tiktai čia. O pamesti mažylio pas motiną irgi negaliu. Be manęs jis bus alkanas. - Ji pažvelgė į vis dar verkšlenantį kūdikį ir ėmė sagstyti viršutines suknutės sagas.

- Brangioji, prašau tavęs, - pasakė Benediktas, pasitraukdamas nuo durų. - Eik su mažutėliu vonion ir neišlįsk iš ten, kad ir kas benuktų. Tas suknistas "savanoris" gali pasirodyti bet kurią akimirką.

Marija nenoromis pakluso, ir netrukus jis išgirdo spragtelint vonios durų spyną. Tuomet Benediktas pamėgino užmiršti apie tai, jog jie yra čia - juk mintys tiktai blaškė ir galėjo sutrukdyti įvykdyti viską, kas buvo numatyta. Jis

Jau seniai buvo sudaręs detalų gynybos planą ir dabar iš lėto perėjo butą tikrindamas, ar viskas gerai. Pirmiausia durys, vienintelės, pro kurias buvo galima patekti butan. Jos užrakintos bei užsklęstos grandinėle. Dar reikia pristumti drabužių spintą, ir žudikas šiuo keliu įeiti negalės, o jei pamėgins tai padaryti, kils triukšmas, ir Benediktas pasitiks jį su pistoletu rankose. Taigi šis ruožas nepavojingas.

Nei virtuvėje, nei vonioje langų nėra, todėl dėl šių patalpų jisai buvo ramus. Žudikas gali įsigauti į butą pro miegamąjį, nes šio kambario langas atsiveria ties ugniagesių kopėčiomis, tačiau ir šiam atvejui Benediktas parengė planą. Miegamojo langas buvo užsklęstas, ir atidaryti jį iš išorės buvo galima tiktai išdaužant stiklą. Jis išgirs triukšmą ir spės užremti duris sofa. Benediktas nenorėjo iš anksto užbarikaduoti miegamojo durų, nes galbūt jam pačiam teks tenai atsitraukti.

Taigi liko vienas kambarys - svetainė. Būtent čia jis ir ketino įsitaisyti. Svetainėje buvo du langai. Tolimesnysis, kaip ir miegamajame, buvo šalia ugniagesių kopėčių. Žudikas gali įsiveržti pro čia. Antrojo lango nuo kopėčių jis nepasieks, tačiau gali apšaudyti jį iš priešpriešinio pastato. Bet kampo, kuriame įsitaisė Be-

nediktas, šie šūviai nepasieks, taigi čia ir yra jo vieta. Jis atsistūmė į kampa didžiulį krėslą ir, apžiūrėjęs svetainės langų skląščius, atsisėdo.

Benediktas pasidėjo revolverį ant dešinio kelio ir nukreipė jo vamzdį į tolimąjį langą, esantį šalia ugniagesių kopėčių. Tam, kuris norės pro ten patekti į butą, jis tuojau pat paleis kulka kakton. Tiesa, kambaryje buvo dar vienas langas, bet šitas mažai jam terūpėjo, reikėjo tiktai nestovėti tiesiai priešais jį. Plonytės drobinės užuolaidos buvo nuleistos, ir vos tik sutems, Benediktas galės žiūrėti pro langą, pats likdamas nematomas. Keliais laipsniais pakreipus pistoleto vamzdį, kulkos lėks tiesiai į prielangį. Išgirdęs triukšmą prie durų, jis žengs keletą žingsnių ir atsidurs ten. Taip, Benediktas padarė viską, ką galėjo. Jis vėl atsisėdo krėslan.

Vakarėjo, kambarį pamažu gaubė sutemos, tačiau miesto šviesų atšvaitų dėka jis galėjo orientuotis prieblandoje. Buvo tylu, ir kas kartą, jam sujudėjus, surūdijusios krėslas spyruoklės garsiai cyptelėdavo....